

Fotók: Bódi Sándor, ill. magánarchívum

Színésztanoda

„István, a király” 26 végzőssel

Theatrum következő generációját. Az elképzelés másoknak is vonzóan bizonyult, mert a kis csapat azóta megduplázódott. Jelenleg 26 állandó tagunk van.

Most talán a második kezdő évfolyamot is be tudjuk indítani, mert még többen szeretnének bekapcsolódni a stúdiószínházunk belső munkájába. Azonban vannak olyanok is, akik a színházhoz nem színjátszóként, hanem egyéb más módon kívánnak tartozni. Már is vannak ambiciózus fiataljaink, akik a későbbiekben jelmez- és díszlettervezőként vagy dramaturgként szeretnének dolgozni.

Honnan ez a lelkesedés és profizmus?

Ez igazi örömjáték. Mindenki a szabadidejét „áldozza fel” a próbák kedvéért. Ez olyan komolyan vett hobbi, amelyet egy nagy, szerető közösségben gyakorolhat. A fiatalabbak hihetetlenül ragaszkodnak hozzánk, igazi nagycsaládként élünk.

Sikerünket a lendületes fiatalok mellett főleg a tapasztaltabb „öregebb” színészeknek köszönhetjük, akik óriási lelkesedéssel vetik bele magukat a munkába. Mindezt a színház iránt érzett szerelemből (tisztességes gázi nélkül) teszik. Stúdiós képzésünk legvonzóbb eleme, hogy a kezdők testközelből szemlélhetik a „nagyok” játékát és velük egy színpadon sajátíthatják el a színészkedés apróbb fortélyait is. Egy-egy gyakorlati foglalkozás sokszor sokkal inspirálóbb, mint egy hosszabb elméleti előadás.

Profik körülmények? Az amatőr színházak egyik legfontosabb megkülönböztető jegye a költségvetése. Az állandó tagsággal rendelkező, központi keretből fenntartott állami theatrumokkal szemben az amatőr színházak ugyanazt a színvonalat próbálják meg fenntartani, de sokkal szűkösebb büdzséből. Pl. mi csak olyan darabokat tudunk színre állítani, amelyeknek az anyagi feltételeit ki tudjuk gazdálkodni. A párommal, Csáki Szabolccsal egész évben gyűjtögetünk pénzt a színművekre éppúgy, mint a fellépő ruhákra és a kellékekre.

Ez nagyon komoly tervezést igényel.

Valóban hosszú hónapokra előre felépített életrend szerint telnek a napjaink. Muszáj a tervszerűség, különben a sok ötlet, amit kitalálunk, elfolyyna a kezünk között. A kulturális egyesületünk létfenntartásához pályázati pénzekre is szükség van.

Mitől válik valaki alkalmassá egy szerepre?

A stúdióba nincs felvételi, de az adott karakterekre (a számtalankritérium miatt) már válogatunk. Szerecsére van kibőli! Csakhogy néhány szereplőt

említek az „István, a király” előadásból: Sarolta szerepében Szabó Esztert, míg a feleség szerepében Bagosi Alexandrát, Lakatos Beátát, illetve Szabó Stefániát láthattuk. A többi újonc a keresztény és a pogány statisztériát adták. A darabot november óta próbáljuk. Az utolsó egy hónapban pedig tökéletesre csiszoltuk a színpadi mozgást és táncot.

Veronika és Szabolcs a kisfiúkkal

A hallgatóink folyamatosan a lehető legsokoldalúbb képzésben részesülnek. A kreatív játékot Besenyei Zoltán, az éneket Koroknai Árpád, a néptáncot Szabó Ági, a színpadi koreográfiát Bakai Barbara, míg a beszédtechnikát a párom, Szabolcs oktatta. Nagyjából ez volt az első év anyaga, de természetesen sok más apróbb gyakorlati dologgal is kiegészült. A továbbiakban is törekszünk arra, hogy minél sokoldalúbb legyen a képzésünk, így szolfézt, zenetörténetet és számos különböző táncstílus koreográfiáját folyjuk megtaníttatni a stúdiószínház tagjainak.

Milyen egyéb terveitek vannak a közeljövőben?

A mostani felállás életképesnek bizonyult, így csak elemeiben fogunk rajta változtatni. Rengeteg tervem van, Szabolcs egyszerűen úgy nevezett el: ötletgyáros. Ezeknek a megvalósításához időre és energiára van szükségünk. Olyan sűrű programbeosztással élünk, hogy hosszú-hosszú idő után csak most jutott időnk egymásra. A koreográfusunk meghívására utaztunk el öt napra Hollandiába. A Valentin napot is ott töltöttük, de még akkor sem tudtuk teljesen elszakadni a munkánktól, mert Bakai Barbi ottani rendezésében megnéztük a „Hair”-t.

A következő nagy dobásunk a Dézs-Geszt-féle „Dzsungel” könyve lesz. Ezzel már a kisgyereket is be tudjuk csalogatni a színházunkba. A rendezés során ugyanúgy bevonjuk őket a játékba, ahogy azt az eddigi darabjainknál is tettük. A közönség nagyon élvezi, ha a Lovarda színpadjáról kilépve a széksorok között hangzanak el a dialógusok.

A nagy álmunk pedig az, hogy néhány előadásunkra be tudjuk tölteni a város egy még nagyobb „színházát”.

Bódi Sándor

